

Nie przestawaj mię nigdy, o Jezu mój miły,
poić krwią Twoją świętą z drogich ran wylaną.
Krew ta słabej duszycy mej dodaje siły
i napęlnia radością niewypowiedzianą.
Twe rany są miłości niebieskiej kielichem,
która precz wszystkie goni złe miłości z lichem.

Tego się dusza moja upiwszy kielicha,
zapomina na cały świat ten i na siebie,
a do Boga jednego nieprzestannie wzdycha
i ni o czym nie myśli, jak tylko o Niebie.
Mylę się? Ba, i owszem, o Niebo nie stoi,
o jedynej miłości myśli, Jezu - Twojej.

O miłości gorętsza nad żar rozpalony,
o miłości ogromna, nieobjęta niczym!
Od ciebie na ten padół Bóg z nieba ściągiony,
przez ciebie przyodziany ciałem niewolniczym,
tyś go na krzyż wyniosła, tyś ręce i nogi
przekowała goździami, a włócznią bok drogi.

O miłości miłośna, o słodka miłości!
Wznieć w mych zmysłach, w mym sercu tak wielkie pożary,
abym cała spłonęła ogniem wzajemności,
zrzuciwszy z siebie ciała więzy i ciężary,
a do mego Jezusa z obmierzłej mi ziemi
jak najwyżej wzniosła się skrzydłami twojemi!